Ярославу Дорошенку

Мені сонети Ваші не байдужі,
Нераз до них торкаюся чолом
В поривах серця, мій шляхетний друже,
Коли стаю на прю з лукавим злом.

Читаєш їх — і сонце очі мружить,
І бусол білим тріпотить крилом
У тім краю, де віхолою кружать
Сади рясні за Тязівом-селом.

Отож сонети Ваші, як дзвонкова
Вода криниць. В них пісня яворова
І будень святом долі пророста.

Від них у наші душі незбагнулі
Вриваються, як в спогадах минулих,
Свята любов і вічна доброта.